

NORGES INDSKRIFTER

MED DE ÆLDRE RUNER.

UDGIVNE

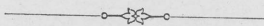
FOR

DET NORSKE HISTORISKE KILDESKRIFTFOND

VED

SOPHUS BUGGE.

I.

CHRISTIANIA.

A. W. BRØGGERS BOGTRYKKERI.

1891—1903.

5. Einang.

S. 79 ff. þar Akkus. i Flertal Hunkjøn. Denne Form har jeg (umiddelbart foran runo) ogsaa læst i Indskriften B fra Tørviken, se S. 288 f.

S. 79 L. 2 f. n. Istedentfor Formen *hir* skal paa Gimsø-Stenen kanské læses *her*; se S. 389 f., 396 f.

S. 81 f. runo Akkus. i Flertal Hunkjøn, »Runer«. At denne Form ikke grunder sig paa en Feil, er nu godtgjort derved, at **runo** i samme Betydning, saaledes som Brate først har seet, forekommer paa Fyrunga-Stenen; se Arkiv f. n. F. XIV S. 332 og XV S. 143 ff. Her er Substantivet Objekt for Verbet **fahi** ligesom paa Einang-Stenen for Verbet **faihido**. Til **runo** hører paa Fyrunga-Stenen Adjektivet **raginakudo**, hvor Kasusmærket **-r** ligeledes mangler. At Formen **runo** er rigtig, godtgjøres ogsaa ved **þar runo**, som jeg har læst i Tørvik-Indskriften B, hvor vi deri har Objekt for **hiu** »hug«; se S. 288 f. Kock (Nord. Tidskr. f. Filol., ny Række IX, 1889, S. 168 Anm.) har fremsat den Formodning, at **-r** er faldt bort i Slutningen af **runo** ved Dissimilation paa Grund af **r** i Fremlyden. Denne Forklaring maa da ogsaa overføres til **raginakudo**. Jfr. Noreen, Altschwed. Gramm. S. 250.

S. 82 og Anm. 1. Om Bortfald af **-r** i Gammelsvensk se Noreen, Altschwed. Gramm. S. 248 ff.

S. 83 L. 20. Om **muha** se »Almindelige Bemærkninger« i det følgende.

S. 83 ff. faihido. Senere er flere Former af dette Verbum fundne i Indskrifter med den længere Rækkes Runer og i gamle Indskrifter med den kortere Rækkes Runer: **faihido** Vettelund (S. 442), **faiu**(?) Vatn, 1ste Person Ental Præs. Indik. (S. 360 ff.). (Den S. 84 øverst og Anm. 1 omtalte Tegning er, saaledes som S. 359 oplyst, af disse Runer paa Vatn-Stenen, og ikke, som jeg dengang troede at mindes, af Indskriften paa en Sten i et svensk Museum). **fahi** paa Fyrunga-Stenen fra Vestergötland, 1ste Person Ental Præs. Indik. (se Arkiv f. n. F. XV S. 143). **fahi** har her til Objekt **runo**, ligesom **runo** er Objekt for **faihido** i Einang-Indskriften. Paa Aagedal-Brakteaten har jeg læst **fahd**, forkortet Skrivemaade af Præter. 3dje Person Ental, se S. 197. I Ødemotland-Indskriften har jeg som eget Ord udskilt **fþi** og forstaaet dette som forkortet Skrivemaade for ***fahiþi**, Præter. 3dje Person Ental, se S. 254 f. I Indskriften paa Hammeren har jeg udskilt **fþa** (saaledes at **a** tillige skulde læses som det følgende Ords Begyndelsesrune) og forstaaet dette som forkortet Skrivemaade for ***faþa** (eller ***faiþa**), Præter. 1ste Person Ental, se S. 378 f. Men her skal snarere læses som eget Ord **fþ** og forstaaes som **faþi** 3dje Pers., se Rettelser i det følgende. I en Indskrift paa en Træstav fra Kongehell med den kortere Rækkes Runer har jeg udskilt som eget Ord **fþ**, forkortet Skrivemaade for **fapi**, Præter. 3dje Person Ental, se S. 378 f.

I nederste Linje paa Frerslev-Stenen i Sjælland (Wimmer II 321) udskiller jeg nu som eget Ord **fai**, Præs. Indik. 1ste Person Ental.

Jeg forbigaar her enkelte andre nordiske Indskrifter med den kortere Rækkes Runer, ved hvilke det er usikkert, om de indeholder en forkortet skrevet Form af samme Verbum.

S. 84 L. 22 ff. Tredje Ord i Valby-Indskriften kan have været **𐌺𐌹𐌸𐌺 silr**. Hvis dette Ord har staaet her, maa det forstaaes som oldn. *selr* »Sæl«, brugt her som oftere ellers som Tilnavn. Denne Udfyldning *silr* er sandsynligere end *ulr*, baade fordi den

giver et rimeligere Tilnavn og fordi venstre Stav af $\mathfrak{H}$ udfylder en Del af det tomme Mellemrum efter *fapi*. Tredje Ord kan ikke have været *fulr*.

S. 87 L. 8 ff. Vatn-Stenen, der ligesom Valby-Stenen har været lagt inde i en Gravhaug, har kun Runeristerens Navn, men ikke den Dødes Navn; se S. 360 ff.
